

Louise Sundorf Christensens prædiken helligtrekongers søndag

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

4. januar 2026

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 2, vers 1-12
Første Johannesbrev kapitel 2, vers 7-11

- 1 Når øjne blændes af mørke. Det er det billede, vi hørte om i dagens episteltekst. Og det, at mørket kan blænde et menneskes øjne, det er, hvad vi skal høre om i dag. Men hvilket mørke blænder mon et menneskes øjne?
- 5 I epistellæsningen fik vi et bud på, hvad mørket blandt andet består af – nemlig had. Hvis man hader sin broder, er man i mørket. Det er det, der gengives i evangelieteksten, hvor vi får et præj om, at Kong Herodes lyver, når han siger, at han vil tilbede barnet i krybben. Han vil udslette det, for han anser Jesusbarnet som sin konkurrent. Så buddet: Hvis man hader eller tænker ringe, hvis man er
- 10 misundelig eller det der ligner, på sin broder, sin næste, så er man i mørket. Det er Kong Herodes et lysende eksempel på. Men alligevel kan man spørge: Hvilket menneske oplever ikke mørket? Hvilket menneske går gennem livet uden at nære mørke og slette tanker?
- 15 Intet. Intet menneske går gennem livet, uden at opleve mørket og de slette følelser, som måtte melde sig. Følelser, der opstår i alle mulige sammenhænge; For vi er afhængige af hinanden. Vi mennesker vil så gerne høre til, vi vil så gerne, at andre skal holde af os, så når vi ikke oplever bekræftelse og opmærksomhed, når vi ikke føler os set, men i stedet overset, ja, så kan vi
- 20 komme til at handle ilde.

- Det fik mig til at tænke på Karen Blixens novelle, De blå øjne. I den novelle hører vi om Severine, der er gift med en skipper. Skipperen er meget forelsket i Severine, og han savner hende, når han er på langfart. Derfor får skipperen lavet
- 25 en galionsfigur, som skal pryde skibets forstavn. Galionsfiguren ligner Severine,

skipperens kone, på en prik. Severine bliver misundelig på skipperens galionsfigur. Hun ser dem som en konkurrent, for skipperen forguder sin galionsfigur så meget, at han på en rejse til søs, sætter to blå safirer ind i
30 øjeæblerne på galionsfiguren. Ædelstenene har han fået foræret for sin arbejdsomhed, men Severine bliver misundelig over, at skipperen ikke forærer hende de to safirer, for hun er jo den, der venter derhjemme, mens han er på langfart. Og sin misundelse, går Severine en nat, inden skipperens næste søfart, ned til hans skib, hvor hun tager de to blå safirer ud af ansigtet på
35 galionsfiguren, så den ikke overstråler hendes skønhed. Hun sætter i stedet to stykker glas ind, som galionsfigurens øjne, og siger intet om det til skipperen, der næste dag sejler afsted. Langsomt begynder Severine at miste sit syn. Alt omkring hende formørkes. Hun søger råd hos en klog kone, der ikke kan hjælpe, for der er – som den kloge kone siger – blevet handlet uret. Severine forfærdes,
40 hun vil straks skrive et brev til skipperen, for at bede om tilgivelse for sin handling, men inden hun når så vidt, modtager hun en besked om, at skipperens skib er kollideret med en klippe, og gået ned med mand og mus.

Altså et eksempel på, hvordan jalousien formørker sindet. Og helt konkret
45 blænder jalousiens mørke Severines øjne i denne fortælling. Severine troede at skipperen elskede sin galionsfigur højere end hende. Hun tænkte ikke på, at skipperens galionsfigur var et udtryk for skipperens hengivenhed og kærlighed til hende. Hun skulle være med ham, også på hans rejser til søs.

50 Så Severine er eksemplet på, at vi mennesker tillægger hinanden slette motiver og tænker dårligt om hinanden. Og så søger vi jo ikke lyset, men mørket.

Men Severine er bare et menneske; Og i sine følelsers vold bliver hun slået ud af kurs. Hun bliver blændet af sin misundelse på galionsfiguren, og hader sin
55 mand for at kaste sin opmærksomhed på den og ikke hende. Men lad os i stedet overveje situationen: For hvad nu hvis skipperens galionsfigur symboliserer skipperens to kald i livet? To kald, hvoraf det ene kald er ægteskabet med Severine, og det andet kald er sejladsen. Kan hengivelsen til begge kald ikke eksistere på én og samme tid?

60 Jo, man kan elske et menneske – mennesker, og sit hverv på én og samme tid. Det ene er det, der giver det andet mening, og omvendt. Skipperen er hengiven overfor både sin hustru og havet.

Men Severine, til gengæld, hun er sin forfængelighed hengiven. Hun ser ikke den større sammenhæng, og for det straffes hun. Hendes øjne blændes. Det er straffen for den uret, hun har begået. Hun forstår først uretten, da den kloge kone siger det. Og sådan er det for mange af os. Vi skal høre, at vi har handlet ilde. Vi skal høre, at vi er blændet af vores eget mørke, ellers ænser vi det ikke, men tror i stedet, at vi selv handler ret.

Så vi er alle Severine, men vi kan også alle være skipperen.

For vi har alle evnen til at være hengivne overfor vores nærmeste, vores kære, vores næste og vores kald i livet, og når vi er hengivne overfor det, så er vi også hengivne overfor Gud.

Men er vi kun som Severine, så er vi i mørket. For som vi hørte i dagens episteltekst:

Den, der siger, at han er i lyset, men hader sin broder, er stadig i mørket. Den, der elsker sin broder, bliver i lyset, og i ham er der intet, som bringer til fald. Men den, der hader sin broder, er i mørket og vandrer i mørket, og han ved ikke, hvor han går, fordi mørket har blindet hans øjne.

Så lad os ikke vandre i mørket, men søge lyset og i stedet stole på, hvad der også står i epistellæsningen til i dag, nemlig at mørket viger, og det sande lys skinner allerede.

Det sande lys er Kristus. Det er ham, vi er hengivne overfor, når vi ikke nærer slette tanker om vores medmennesker og misundes. Det sande lys er det, der lyser for os, selvom vi ikke ser det. Det sande lys er det lys, vi må huske på, også når vi er ved at glemme det, når vi pludselig ængstes, vredes eller forhærdes. Det sande lys er vores pejlemærke, vores rettesnor – det sande lys var De vise mænds ledestjerne, som vi hørte om i evangelieteksten. De lod sig lede af stjernen, ligesom skipperen lod sig lede af sin elskede, afbilledet i galionsfiguren. De stolede alle sammen på, at vejen var farbar, trods den natlige mørke, eller det brusende hav. Så stol på lyset, stol på det sande lys, og stol på, at det lys også skinner for dig.

Så lad dig bare overstråle i krop og sind.

105 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

110 **Tags**
Anden tekstrække, Helligtrekonger, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-helligtrekongers-sondag>

115

120

125

130

135

140